

* BACKTRACK MODE - תערוכת המשך של "מודרניזם, על אף ומעל הכל"

תערוכת האוסף החדשה במוזיאון תל אביב המעלה את סוגיית המפגש הבלתי-פתור ויחד איתה, את הצורך בדיון. האוצרת מציבה משטח פעולה ותצוגה שבו נוכחות כל הפוזיציות ההיסטוריות שפעלו בשטח, מבלי שאף אחת מהן תועדף על פני האחרת.

התצוגה היא מעין הדגמה של או הזמנה לפתרון סכסוכים.

1- conflict resolution, על כל הצדדים להיות נוכחים על מנת שתצופי תימה מכריעה ועמדה ברורה. במקום היסטוריוגרפיה פנקסנית ומתחשבת, התערוכה מבצעת איפוס המחשבה. היא מציעה אמות מידה בסיסיות, ולא מטריה מקובעת הכופה עצמה על הצופה. בעצם מתן האפשרות להידברות בין המוסכם לבין הבלתי-מוסכם, או הנעלם מעינינו, נעשה צדק בכל הנוגע לנרטיבים השונים של האמנות הישראלית.

הזיכרון הקולקטיבי הוא צרה בפני עצמה. הוא דורש מהצופה המון ביקורת עצמית על כיצד ערך היסטורי כלשהו נשמר לדורות העוקבים, והיכן בתוכו הם יכולים למצוא את מקומם. פעולת הוויתור על נקיטת עמדה נחרצת הינה ניקיון נפש, פתיחת דלתות לרוחב. לו אמן ראוי או אמנית ראויה יצופו מחדש אל תוך הזיכרון הקולקטיבי עקב התערוכה הזו, או קו פעולה מסוים - הגישה המאפשרת תוכיח את עצמה.

זו השאלה הגדולה של התערוכה: כנגד הקיים כאן ועכשיו, זה הממויין שעליו ישנו קונצנזוס מממסדי-חברתי, אליו אף גלריה גבעון משתייכת, ושלגביו נכתבו תילי תילים של טקסטים והוא תאוות אספן האמנות: מדוע האמנות מרגישה זה זמן רב כאילו היא מסתובבת סביב הצל של עצמה.

נוכח ההישגים בשפה הפלסטית ובמודרניזם שכבר עשו את שלהם והתקבעו, האם אין יותר לאן ללכת אלא אל הפופוליזם הדרייוואטיבי הקיים מחוץ לקונצנזוס בעולם האמנות כיום. אלא שהישגי האמנות אינם רוורסביליים, שרירותם קיימת ואינה ניתנת לשינוי.

ומדוע התערוכה הזו מבשרת שתם עידן הפילפול והזמן, נכון לחוויה הראשונית, כאשר כל הערכים נמצאים בבחינה מחודשת של הפלטפורמה המוזיאלית. עצם מתן האפשרות לצפייה ולקריאה חדשה היא דבר מתבקש. סוג של Refresh.

גלריה גבעון (1975) התמחתה לאורך השנים בתערוכות נושא וביצירת הקשרים חברתיים ופוליטיים, בבירור איכויות באמנות הפלסטית ובמשמעות של המודרניזם 'הפרטי' שלנו - בו היו כמה הישגים משמעותיים, גם אם לרוב אלה לא הופיעו בעולם הרחב: "איפה הילדים" 2002, "תקינות ביקורתית" 2004, "חזרת" 2005 באוצרות אורי דסאו, "תקינות ביקורתית 2" 2007, "תקינות ביקורתית". כוח להשחית" 2012, "את[נ]יקס" 2013, "משקל נגד" 2021 ו-"אג'נדה" בגבעון פורום לאמנות.

לחברה דרכים משלה 'לקרוא' אמנות פלסטית ולצרוך אותה, אם כצופה ואם בערכה הכלכלי. תופעה זו לא שינתה את עמדת הגלריה, ודי לה במעט הקרדיט והיחס שעל הדרך הזו היא אמורה להתקיים לאורך כל משבר שיצוץ: פוליטי, כלכלי או חברתי.

תערוכות היחיד שהצגנו השנה בגלריה גבעון: רפי לביא, גבריאל קלזמר, יגאל תומרקין, משה גרשוני, ליאור תמים, ובגבעון פורום לאמנות: נורית דוד ומריק לכנר, ואף התערוכות של פנחס כהן גן במוזיאון על התפר, ישראל קבלה במוזיאון פ"ת, מאיה אטון במגזין III ויצחק גולומבק בגלריה מאיה - מחדדות ומצביעות על אותו הכיוון.

יתכן שההתעקשות על ה- Point of departure של הגלריה היא פועל יוצא של החשש מאובדן הדרך בסצנה הקיימת, מריבוי הגישות לאמנות, מוויתורים עצומים שעולם האמנות עושה על ערכיו ועל אלה שכבר הושגו ועתה מוצגים לנו בצורתם השטחית והמנייריסטית - גם במוזיאונים שאמורים להיות חפים מכל זיוף.

תערוכת האוסף שעלתה במוזיאון תל אביב נגעה בליבי, ותרומתה בכך שהיא נותנת צוהר בראשית.

הכל פתוח והיד רשמת.

ג.ג.

* BACKTRACK MODE - extension of the exhibition "Modernism, in spite of and above all"

Newly inaugurated at the Tel Aviv Museum of Art, a permanent display of Israeli art from the museum's collection raises the question of an unresolved encounter, while bringing up the need for a discourse. The curator, opens a terrain for display and action where all artistic positions previously active in the terrain are equally represented, without preference to any above the other which outstands the matter.

The show is akin to an invitation, or yet a demonstration, of conflict resolution.

In 'conflict resolution', all sides must be present so as a decisive theme and clear position may emerge. Instead of a petty historiography of minor disputes and account settling, the show performs a recalibration of thought. It offers rudimentary benchmarks rather than a rigid umbrella imposed on the viewer. By the very possibility it affords of a negotiation between the agreed-upon and conflicted, or even that which escapes us, justice is rendered as to the various narratives of Israeli art.

Collective memory presents its own peculiar troubles. It calls on the viewers for an abundance of self-criticism on how a historical value or other is maintained on through successive generations, and how they may situate themselves within it.

The expressed refusal of taking an intractable position amount to a pureness of heart, to doors being opened wide. If just one artist of merit resurfaces on to the collective memory as a result, or an artistic guideline – this enabling approach will have proven itself.

That's the greater question of the show: Over and against the extant, here-and-now, the sorted-out and under social-institutional consensus, which Givon Art Gallery, too, is part of, that which piles of texts had been written on, and which constitutes the passion of the art collector: Why does art feel as though it has long been revolving around its own shadow.

In view of the achievements made in the language of visual art and modernism, such that have already made their mark and solidified, is there nowhere left to venture other than a derivative populism outside the bounds of an art world consensus as it exists today. Yet to be considered, art's achievements, once made, are irreversible; their validity is solid and unchanging.

And why does the show seem to presage the end to an age of minute argumentation and time, true to a primary experience where all values are under a re-examination on the museum's platform. The very possibility granted to reading and regarding things anew is a clear necessity. A kind of refresh.

Givon Art Gallery (est. 1975) has specialized over the years in themed exhibitions and in forging social and political contexts, in tackling the qualities of visual art and the meaning of our own 'private' modernism – and here we claim a number of important achievements, even if these were mostly absent from a wider, international context: "Where Are the Children" (2002); "Critically Correct" (2004); "Hazeret" (2005, curated by Ory Dessau); "Critically Correct 2" (2007); "Critically Correct / Power Misused" (2012); ETH[N]ICS (2013); and recently "Counter Balance" (2021) and "Agenda" (2022) at the Givon Art Forum.

Society has its own ways of 'reading' art and consuming it, whether as viewers or through its monetary value. This phenomenon did little to change the gallery's position, which makes do with the little credit and attention it receives, persisting on its way through any crisis that may erupt: political, economic or social.